

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd ... által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt alperes neve... alperes ellen tagkizárás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. november 15. napján kelt 26.G.41.256/2011/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 25.000.000 forint jegyzett tőkéjű felperesi társaság tagjai a 2010. október 15-i változásokkal hatályosított tagjegyzék adatai szerint ... 17.000.000 forint, ... 600.000 forint, ... 900.000 forint, a ... LLC. 6.000.000 forint és az alperes 500.000 forint névértékű üzletrésszel. Ügyvezetője Főtevékenysége saját tulajdonú ingatlan adásvétele.

A felperes ügyvezetője és az alperes között a több mint 20 éven át fennálló magánéleti kapcsolat 2009 januárjában megszakadt. Az együttélésük alatt szerzett vagyon megosztása tekintetében 2009 júniusában egyezségtervezet jött létre, végül azonban megegyezni nem tudtak. Az alperes a 2007. december 18. napjáig a felperesi cég bejegyzett ügyvezetője is volt, azonban korábban érdemi munkát a társaságban nem végzett.

Az alperes 2009 októberében taggyűlési jegyzőkönyvek kiadása iránt kérelemmel fordult a felperes ügyvezetőjéhez, majd iratbetekintési joga sérelmére alapítottan törvényességi felülvizsgálati eljárást kezdeményezett 2009. november 26-án. A

felperes az alperes részére 2010. augusztus 31-én és október 6-án engedélyezte az iratbetekintést.

Az alperes a felperes 2010. május 31-i, augusztus 23-i és szeptember 15-i taggyűlésen hozott valamennyi határozatát a bíróság előtt megtámadta, beleértve azokat is, amelyeket megszavazott. A megtámadott határozatok között szerepelt egyebek mellett a 2009. évi beszámoló elfogadása. A 2010. augusztus 23. napi taggyűlési határozatokhoz kapcsolódóan amiatt, hogy a taggyűlésen meghozott határozattal az alperes könyvvizsgáló bevonása iránti tagi indítványa elutasításra került, az alperes kezdeményezte a cégbíróság előtt független könyvvizsgáló kijelölését.

Az alperes 2011. február 26. napján a felperes ügyvezetőjéhez címzett elektronikus levelében többek között arról nyilatkozott, hogy amennyiben az élettársi vagyontörség békés megszüntetésével kapcsolatos eredeti helyzet visszaállítására sor kerül, mindketten minden peres eljárást egymással kapcsolatban megszüntetnek. E nyilatkozat időpontjában az alperes részéről kizárólag a felperesi társaság határozatainak felülvizsgálata iránt folyó perek voltak folyamatban.

A 2011. május 11. napján kelt, jogi képviselője által megfogalmazott levelében az alperes bemutatva álláspontját az élettársi kapcsolatra nézve közölte, hogy megtámad minden, a felperesi társaság által, a volt élettársa ügyvezetése mellett megkötött szerződést, melyet a megelőző 21 évben kötöttek, továbbá valamennyi peres és peren kívüli jognyilatkozatát megteszi érdeke maximális védelmében, de nem zárkózik el a méltányos, az eddigieken túlmutató peren kívüli vagy perbeli egyezség megkötésétől sem.

A felperes 2011. május 26. napján tartott taggyűlésén az alperes képviselőjében megjelent jogi képviselő átadta az alperes előre megszövegezett, 2011. május 26-án kelt írásbeli nyilatkozatát a tagok részére, melyben felsorolta a felperes működésével kapcsolatos kifogásait, bejelentve, hogy pert kezdeményez a független könyvvizsgálói jelentést készítő könyvvizsgáló ellen is, és természetesen folytatódni fog a már folyamatban lévő törvényességi felülvizsgálati eljárás, kijelentette továbbá, hogy ...val volt élettársi vagyontörsége részét képezi a felperesbeli vagyon, jogos érdekeinek megfelelően meg fogja támadni az összes határozatot, amely ennek a vagyonnak az elvonására irányulna.

A felperesi társaság társasági szerződésének VIII.2. pontja alapján a felperes ügyvezetője 2011. június 4. napján írásbeli, taggyűlés tartása nélküli döntéshozatalt kezdeményezett arra nézve, hogy a felperesi gazdasági társaság kezdeményezze az alperes kizárását, indítson ennek érdekében pert. A tagoknak megküldött levelében részletezte a kizárás alapjául szolgáló tényeket. Annak összefoglalását a határozati javaslat a következők szerint tartalmazta: az alperesi tag magatartása a társaság jövőbeni működését veszélyezteti, hiszen látható, hogy a magántermészetű, a társasági üzletrészen jóval túlmutató vagyonjogi igény teljesítése kikényszerítése miatt folyamatos, indokolatlan taggyűlési határozat megtámadásoknak vége mindaddig nem lesz, amíg magánvagyonosi igényét ki nem elégítik, de egyértelmű a nyilatkozatból is, hogy nem indítja meg az egyetlen érdemi pert; ez valós veszélyt jelent, hiszen jelenleg is két per van folyamatban, melyekben pervesztessége esetén nyilvánvalóan fellebbezéssel él, ráadásul e pereknek

értelme nincs, nem a valódi célból folynak mint ahogy a nyilatkozatból is kitűnik, és ki is fejezte az alperes, minden lehetséges fórumon eljárást indít a felperessel szemben, a tagok ellen, a könyvvizsgáló ellen stb., megtámadja a társaság összes szerződését; súlyos veszélyt jelent a társaság működésére és a társaság célja megvalósítására nézve. A perek bejegyzése a cégkivonatba bizonytalanságot szül, az állandó vita időt, és energiát vesz el a társaságért tevékenykedő tagoktól, súlyosan veszélyeztetve a társaság célja megvalósítását, az ingatlanfejlesztések végrehajtását, befejezését és az ingatlanok értékesítését; az alperes magatartása a rendeltetésszerű és jóhiszemű joggyakorlás követelményével teljesen ellentétes, e jogellenes magatartásával láthatóan nem is kíván felhagyni; egyébként is lehetetlen fenntartani a tagsági viszonyt olyan személlyel, aki bűncselekmény elkövetésével hozza összefüggésbe a tagokat, ügyvezetőt és könyvvizsgálót, akinek az állandó támadásaitól tartani kell, mindezt azért, mert szerinte a neki járó magánvagyonni követelést a társaság egy tagja mint magánszemély nem hajlandó kifizetni. Ezért a határozati javaslat szerint a felperes tagjai elrendelik, hogy a társaság kezdeményezze az alperes tag kizárását, azaz a felperes indítson pert (nyújtsa be keresetet az illetékes bíróságon) az alperes tag ellen a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 47. §-a alapján az alperes tagnak a felperesből való kizárása iránt.

A felperes ügyvezetője a szavazólapot a mellékleteivel személyesen adta át ... és ... részére 2011. június 9-én, ajánlott postai küldeményként küldte meg az alperes és a ... LLC részére, ez utóbbinak a tagjegyzékben feltüntetett levelezési címére. Az alperest tájékoztatta, hogy ebben a kérdésben szavazati joggal nem rendelkezik. A tagok közül három tag gyakorolta a szavazati jogát, ... a szavazólap 2011. június 11-i aláírásával igen szavazattal, ... a szavazólap 2011. június 16-i aláírásával igen szavazattal, és a ... LLC tag meghatalmazott képviselője, dr. ... útján az ügyvezetőnek 2011. június 21-i napján átadott szavazólappal, igen szavazattal. ... a szavazólap átvételekor tájékoztatta az ügyvezetőt, hogy külföldi tartózkodása miatt szavazatot nem fog leadni. A szavazatok beérkezését követően a felperes ügyvezetője a 2011. június 24-én kelt írásbeli értesítésében megállapította, hogy a 2011. június 4. napján kelt iratokkal kezdeményezett írásbeli döntéshozatal alapján június 22. napjával a jelenlévők 100 %-os egyhangú szavazatával a javaslat elfogadásra került. Alperes nem szavazhatott, ... pedig külföldi tartózkodása miatt nem adott le szavazatot. Az utolsó szavazat beérkezése 2011. június 21. napja, az azt követő napon kell a határozatot meghozottnak tekinteni.

A felperes a 2011. június 28. napján benyújtott keresetében a Gt. 47. § (1) bekezdése alapján kérte, hogy a bíróság zárja ki a felperesi társaságban 2 %-os üzletrésszel rendelkező alperest a társaság tagjai közül és marasztalja perköltségben.

Keresetét az írásbeli határozathozatal mellékletét képező felhívólevélben és az elfogadott határozati javaslatban részletezett indokokra alapította, kiemelve, hogy álláspontja szerint az alperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 4. § (1) bekezdésébe és 5. §-ába ütköző módon a tagsági jogai gyakorlása során saját érdekeit helyezi a társaság érdekei elé, ugyanakkor ezen saját érdekei

nem a méltányolható tagi jogaihoz fűződő érdekek, hanem legitim érdek nélküliek a társaság szempontjából.

Az alperesi védekezésre tekintettel vitatta, hogy a taggyűlésen kívül hozott határozat alaki hibában szenvedne. Azt a tagot, aki bejelentette, hogy külföldi tartózkodása miatt nem ad le szavazatot, távollévőnek kell tekinteni, és a szavazatát - hasonlóan a szavazásból kizárt alperes szavazatához - figyelmen kívül kell hagyni. Alaptalanul vitatja az alperes a külföldi cég meghatalmazásának alakszerűségét, illetve a határozat meghozatalának időpontját is. A határozati javaslatot az ügyvezető a külföldi cég székhelytől elkülönülő központi ügyintézés helyére küldte meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a keresetben a felperes konkrétan nem fejtette ki, hogy milyen magatartásával veszélyeztetné a társaság működését. Az alperes által esetlegesen kilátásba helyezett, de még meg nem indított perek olyan jövőbeni bizonytalan események, amelyek nem vehetők figyelembe. Nem vehető továbbá figyelembe az alperes levele sem, mert az csak az alperes véleményét tartalmazza. A felperesi keresetben mindössze három értékelhető hivatkozás van, nevezetesen, hogy az alperesi perindítás leköti a felperesi ügyvezető, illetve a tagok idejét és energiáját, az ingatlanok értékesítését akadályozza, végül, hogy az alperes a bűncselekmény gyanújának felvetése révén összeférhetetlen magatartást tanúsít. Az első hivatkozás kapcsán előadta, hogy az alperes csak a törvényben, illetve a társasági szerződésben biztosított tagsági jogait gyakorolta. A második hivatkozás azért alaptalan, mert 2 %-os üzletrészával eleve nem veszélyeztetheti a társaság működését, ugyanakkor arra is utalt, hogy tényleges ingatlan értékesítési tevékenységet a cég nem végez. Az pedig, hogy bűncselekmény gyanúja merült fel az alperesben, szintén vélemény csupán, kizárás alapjául nem szolgálhat. A kizárásáról szóló határozat alaki szempontból is hibás, mivel ... szavazólapja nem érkezett vissza; téves szavazati arányokat vett figyelembe az ügyvezető, mert a tőkeemelésről szóló határozat tárgyában az alperes megtámadása folytán a bírósági eljárás még nem fejeződött be, így a korábbi szavazati arányok irányadók; ... ügyvezető nem igazolta, hogy ...nak tagként megküldte a szavazólapot; nincs igazolva a szavazólapok elküldésének, átvételének, illetve megérkezésének időpontja; az alperes részére történő kézbesítéstől a határozat meghozatalának napjáig nem telt el 8 nap; nem a külföldi cég székhelyére küldték a szavazólapot, a külföldi cég nevében szavazatot leadó ügyvéd meghatalmazása kellékhányos, azon nincs keltezés és ellenjegyzés, nem tartalmazza a meghatalmazás származási helyét, nincs felülhitelesítve és nincs igazolva, hogy a meghatalmazást adó személy valóban képviselheti a céget.

Az okirati és tanúbizonyítás lefolytatását követően az elsőfokú bíróság a 2012. november 15. napján kelt 22. sorszámú ítéletével az alperest a felperesi gazdasági társaságból kizárta. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 376.250 forint perköltséget.

Az alperes védekezésére tekintettel elsősorban a megtámadott határozat jogszerűségét vizsgálta és megállapította, hogy az alperes érvelésével szemben a

szavazatszámokat a 2010. szeptember 15-i határozatok szerint kellett számba venni, mivel a kérdéses határozatok végrehajtását a bíróság nem függesztette fel. Az alperest megillető 50 szavazat levonásával a leadható 2450 szavazatszámra figyelemmel a Gt. 142. § (2) bekezdése szerint az írásbeli határozathozatal határozatképességéhez az volt szükséges, hogy a leadható szavazatok többsége képviselve legyen, azaz írásban nyilatkozva szavazati jogot gyakoroljon, és a szavazati jogot gyakorló tagok kellő háromnegyedes szótöbbséggel hozzák meg a döntést az összes leadott (taggyűlésen megjelent) szavazatszámhoz viszonyítva. Erre figyelemmel a 2450 szavazatszám többsége, legalább 1226 szavazattal bíró tag részvétele esetén volt határozat hozható, ezért nem eredményezhette a határozat jogsértő voltát a külföldi céget nem kellően igazolt meghatalmazással gyakorolt meghatalmazott szavazata. A külföldi cég 600 szavazata gyakorlásának hiányában is, azaz e tag távollétében is határozatképesen dönthetett a felperesi társaság taggyűlése a kizárási per megindításáról. Ugyanakkor nem fogadta el az elsőfokú bíróság az alperes érvelését a meghatalmazás szabálytalansága tekintetében. A ... LLC képviselőjében dr. ... a korábban felmutatott hatályosult meghatalmazással szavazott, nem volt szükséges a meghatalmazás újbóli csatolása a szavazati laphoz. A meghatalmazás felülhitelesítésére, a külföldön felhasználásra kerülő közokiratok diplomáciai vagy konzuli hitelesítésének (felülhitelesítésének) mellőzőséről szóló 1973. évi 11. tvr-rel kihirdetett Hágai Egyezmény értelmében nem volt szükség, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 195. § (8) bekezdésére is figyelemmel a meghatalmazás megfelelt a 195. § (1) bekezdésének, ezért a külföldi cég jogszerűen szavazott a meghatalmazottja útján. ... esetében a 8 napos határidő 2011. június 17-ig eredménytelenül telt el, a szavazásra nem jogosult alperes tekintetében pedig nem kellett bevárni a 8 nap elteltét. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy az 1/2011.06.22. számú, a kereset alapjául szolgáló legfőbb szervi határozat jogszerű, ezért a kizárási okokat érdemben vizsgálta. Előrebocsátotta, hogy a kizárásnak nem feltétele a társaságot ért tényleges hátrány bekövetkezése, elegendő a megalapozott következtetés, hogy a tag társaságban maradása a társaság jövőbeni céljai elérését nagymértékben és reálisan veszélyeztetné. Szükséges azonban, hogy ez a veszélyeztetés jelentős, valós és reális legyen, ugyanakkor a következetes bírói gyakorlat szerint nem szolgálhat kizárási okként olyan magatartás, amelyet a tag jogszabályi rendelkezés által megengedetten tanúsított.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes magatartásából a társasági határozatok 2010. évtől kezdődő kivétel nélküli bíróság előtti megtámadásából az következik, hogy az alperes a Gt. 45. § (4) bekezdésében foglaltakkal szemben perindítási jogát a jogszabályi kereteket meghaladóan kívánta gyakorolni azon határozatokat is támadva, amelyeket saját maga megszavazott, ily módon a társaság érdekeinek is megfelelőnek tartott. E magatartására a perben sem szolgáltatott magyarázatot. Amennyiben a tőkeemeléssel, ... üzletrésze megosztásával és részbeni értékesítésével kapcsolatos tagsági jogosítványai, a tőkeemelésben való részvételi joga védelme végett, azt megóvandó kívánt eredményt elérni, megállapítható, hogy ezen jogaihoz igazodóan elenyésző számú

az a határozatkör, amely idetartozó volt. Azon határozatokat is teljes körűen megtámadta, melyek nem vonhatók e két megjelölt jog által érintett körbe. A társasági határozat célszerűsége, gazdasági racionalitása, tartalmi megfelelősége, valódisága a bírósági eljárás során jogszerűségi felülvizsgálat tárgyává nem tehető. Helytállóan érvelt a felperes, hogy a 2009. gazdálkodási évvel kapcsolatos éves beszámoló elfogadásáról szóló határozat alperes által kért felülvizsgálata eredménye az alperesre nézve csupán az lehetett, hogy helyt adás esetén a felperes az esetleges formai, alaki kifogás miatt hatályon kívül helyezésre kerülő döntést később újból meghozza. A tag által az éves beszámolót elfogadó határozat felülvizsgálata iránti jog rendkívüli körülménnyel és megfontolással gyakorolandó, annak súlyos, végső soron akár a társaság megszűnését eredményező következménye miatt.

Szemben az alperesi védekezéssel az alperes maga volt, aki a személyes magánjogi helyzetet és konfliktust, vitát összekapcsolta az általa előidézett társasági jogi vitákkal, maga helyezve kilátásba az általa indított társasági határozatok felülvizsgálata iránti perek megszüntetését arra az esetre, ha ...val a magánjogi kérdésekre vonatkozó megállapodása létrejön. Ha valóban a tagsági jogai védelme érdekében indította volna ezeket a pereket, fel sem merülhetett volna, hogy azok ítéleti döntés nélkül nyerjenek befejezést a magánjogi kérdések tisztázása, az azokban való megegyezés esetén. Az alperes tendenciózus joggyakorlása nem felel meg a Gt. 9. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 4. § (1) bekezdésében rögzített rendeltetésszerű joggyakorlásnak, a jóhiszeműség és az együttműködés követelményének. Az alperes nem a felperes társasági szerződésében is rögzített közös cél elérését kívánta előmozdítani a magatartásával, hanem kizárólag saját, egyéni - a tagsági jogaitól, a társasági jogviszonytól független - érdekeit szem előtt tartva visszaélésszerű joggyakorlást kimerítve járt el annak érdekében, hogy magának egyfajta „kedvező alkupozíciót” teremtsen. Mindezt alátámasztja, hogy az élettársi vagyonszövetséggel kapcsolatos igényét perben a tagkizárást megelőzően nem érvényesítette, csak azt követően indított e tárgyban keresetet. A fenti megállapításokon nem volt képes változtatni az a körülmény, hogy a kereseteivel támadott határozatok elenyésző kisebbségben (két határozatra nézve) keresetnek helyt adó döntéssel eredményre vezettek. Az alperes a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmeivel, a rendes és rendkívüli jogorvoslati szint kimerítésével, az eljárás lehető leghosszabb ideig történő folyamatban tartásával messzemenőkéig a felperesi társaság érdekeivel szembehelyezkedve, azokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyva jár el úgy, hogy az egyedüli általa választott út a perindítás, egyéb módon a jóhiszeműség és a tisztesség, a kölcsönös együttműködés követelménye szerint értékelhető lépést a felperes irányában nem tett. Hivatkozásával szemben a perben nem áll rendelkezésre sem a tanúvallomások között, sem az okirati bizonyítékok tekintetében azt alátámasztó adat, ami az együttműködő készségét bizonyítaná. Az általa megfogalmazott bűncselekmény gyanújával kapcsolatos állításai azt támasztják alá, hogy tagként az alperes hibájából fakadóan együttműködni a jövőben vele lehetetlen.

Komplexen kellett a bíróságnak értékelnie, hogy a felperes gazdasági társaság működését miként befolyásolja az alperesi magatartás, azt mennyiben

veszélyezteti. Nem hagyva azt sem figyelmen kívül, hogy a gazdasági társaság működése, gazdálkodása alapvető feltétele a zavartalan belső működés, a legfőbb szervei zökkenőmentes döntéshozatal és az ügyvezetői operatív tevékenység. Mindezek következtében a bíróság álláspontja szerint az alperes tagsági jogviszonyának fenntartása mellett a Gt. 3. § (1) bekezdésében megfogalmazott alapításkori alapvető cél nem érhető el, illetve veszélyeztetett, ezért a keresetnek megfelelően az alperest a felperesi gazdasági társaságból kizárta. Az alperes elkésetten előterjesztett, illetve a felperesnek a per szempontjából nem releváns bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság elutasította, és az alperes pervesztességére tekintettel határozott a kereseti illetékből és az áfával növelt ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és az alperes perköltségben marasztalását, másodlagosan a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte akként, hogy a felek a felmerült költségeiket maguk viseljék. Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság téves és iratellenes tényállást állapított meg, a jogszabályt is tévesen értelmezve hibás jogi következtetéssel adott helyt a keresetnek.

Jelen ügyben a felperesnek semmilyen konkrét és reális veszélyt nem sikerült igazolni vagy valószínűsíteni a perben, mellyel a felperesi társaság működését az alperes nagymértékben veszélyeztette. Az alperes jogszerű magatartása nem vezethet a kizárására.

Nem vitás, hogy a családi vállalkozásként működő felperes 2009. és 2010. évet megelőzően nem tartotta be a működésére vonatkozó szabályokat. Az alperes kizárásának alapja az a magatartás, hogy igyekezett a társaság jogszerű működését elérni. Az alperes jogi és gazdasági szakemberek tanácsa alapján hívta fel a társaság figyelmét a hibákra és hiányosságokra.

Iratellenes az a megállapítás, hogy valamennyi taggyűlésen meghozott határozatot az alperes megtámadott, ugyanis a Határozatok Könyvéből megállapítható, hogy 2009 februárját követően nem valamennyi határozatot támadta meg. A cégjegyzékbe való bejegyzés szempontjából annak nincs jelentősége, hogy egy taggyűlésen hozott egy vagy több, illetve valamennyi határozatot támadta-e meg az alperes.

A felperes minden alperesi kezdeményezést elutasított, még a legalapvetőbb iratbetekintési jogát sem tudta gyakorolni, jogai megóvása érdekében kezdeményezte az eljárásokat. Az sem felel meg a valóságnak, illetve semmi nem igazolja, hogy az eljárások megindításával az élettársi közös vagyon megosztását szerette volna elérni, illetve kikényszeríteni. Épp ellenkezőleg, bizonyította a perben, hogy megállapodott a felperes ügyvezetőjével a vagyon megosztásban, és ettől a megállapodástól a felperesi ügyvezető lépett vissza. Értelemszerűen csak az egyezségtől való visszalépést követően indulhatott meg az élettársi közös vagyont érintő elszámolás iránti peres eljárás. Az iratok szerint a felperesi ügyvezető gyakorolja rosszhiszeműen a jogait, ki kívánva szorítani az alperest a társaságból, ezáltal megghiúsítva a jogos követelése elszámolhatóságát. Megjegyezte, hogy a

gazdálkodással kapcsolatos aggályokat a tanúként meghallgatott könyvelő sem tudta eloszlatni, sőt azokat meg is erősítette.

A jogszabályokban meghatározott, a tagot megillető jogokat az alábbi körülmények miatt volt kénytelen gyakorolni.

A felperes családi vállalkozásként alakult, az offshore cég belépésével továbbra is családi vállalkozás maradt. A saját használatú ingatlanok és ingóságok bár a felperes nevére kerültek, azokat a tagok magáncélra használták, 2009. évet megelőzően a taggyűlések formaiak voltak. A taggyűléseket nem a székhelyen tartották meg, ... azokon nem jelent meg, a taggyűlési jegyzőkönyveket utólag írta alá. A könyvvizsgáló egyszer sem volt jelen a taggyűléseken, postán megküldött meghívót nem kapott. A cég egyetlen értékelhető üzleti tevékenysége egy másik cégtől (... Kft-től) felvett osztalék. Ily módon nincs olyan gazdasági cél, amelynek elérését az alperes bármilyen módon veszélyeztethetné. Éppen az alperesi fellépés eredményeként kezdtek már szabályossá válni a taggyűlések és taggyűlési jegyzőkönyvek.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedve olyan tényeket is figyelembe vett, melyek a kizárásról szóló döntést követően következtek be.

Fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa hivatkozottakat, mely szerint a tagoknak írt levele nem vehető figyelembe, a tagsági jogait rendeltetésszerűen gyakorolta, amely semmilyen összefüggésben nem áll az élettársi vagyoni közösség iránti követelésével, ezek nem alapozzák meg ezért a kizárását. Álláspontja szerint a Ptk. 4. és 5. §-ai csak annyiban alkalmazhatók, ha speciális jogszabály a joggyakorlás módját, lehetőségét nem írja elő. A Gt. pontosan és konkrétan meghatározza a kisebbségi jogokat és azt, hogy ki kezdeményezheti a taggyűlési határozatok felülvizsgálatát. A perben a jogok jóhiszemű gyakorlására már nem a Ptk. hanem a Pp. rendelkezései az irányadók, és rosszhiszemű perlekedés kapcsán egyszer sem figyelmeztették vagy szabtak ki rá pénzbírságot. Az ítéleti indokolásban foglaltakkal szemben az éves beszámolót elfogadó határozat felülvizsgálata nem különbözik az egyéb határozatok felülvizsgálatától. A bíróság a perben mérlegelheti a tényeket és jogsértéseket és dönt az ügyben, a felfüggesztés tárgyában is eljár. Ha az alperes jogi álláspontja alaptalan, akkor a keresetet elutasítja. Eltérő jogértelmezés nem alapoz meg kizárást. Nyilvánvalóan alaptalan a felperes kereseti kérelme már csak arra is figyelemmel, hogy a kizárást saját felróható magatartására vezeti vissza, nevezetesen szerveinek jogsértő működésére, illetve arra, hogy osztalékot az alperesnek nem fizetett. Alperes álláspontja szerint a társaság működésének veszélyeztetését az üzleti tervek és az üzleti jelentések, a tervek teljesítése vizsgálatával kell megítélni, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott. A 2 %-os üzletrészevel az alperes nem tudta befolyásolni a cég működését, az pedig, hogy a felperesi ügyvezető visszalép a már elfogadott saját, élettársi vagyont megosztó egyezségi ajánlatától és utóbb ugyanazt a célt jelen perrel kívánja elszámolás nélkül elérni, nem vezethet az alperes kizárására. A vészhelyzet hiányát az a felperesi eljárás is egyértelműen igazolja, hogy az alperes tagsági jogainak felfüggesztésétől a perben elállt. Mindezek mellett fenntartotta az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett alaki kifogásait is.

A perköltségviselés körében kiemelte, hogy a peres eljárások megindítására a felperes adott okot, és tagi jogai megóvása érdekében határozott az alperes a jogi

lépések megtételéről, a kizárás körében mérlegelt események a felperesnek felróhatóak, így az eljárásra a felperes adott okot, emiatt a perköltséget ő köteles viselni. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság olyan cselekményeket is figyelembe vett, amelyek pernyertességtől, pervesztességtől függetlenül a felperest terhelik.

Fellebbezés kiegészítésében arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás nem felel meg a tárgyalási jegyzőkönyvek tartalmának. A felperes ugyanis nem bizonyította azt az ítéleti megállapítást, hogy 2010. évtől kezdődően az alperes kivétel nélkül megtámadott volna minden taggyűlés által hozott határozatot. Iratellenes az is, hogy az alperes a felperesi társaság tagjával kapcsolatos egyéb magánjogi jogvitájának számára eredményes lezárulásától tette volna függővé a társaság törvényes működésének helyreállítása kapcsán tett lépéseit. E vonatkozásban sem folyt bizonyítás, továbbá mindkét megállapítás ellentétes a rendelkezésre álló adatokkal. Nem felel meg a valóságnak, hogy nem áll rendelkezésre az alperes jóhiszeműségét, együttműködési készségét alátámasztó bizonyíték. Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt, hogy az alperes tevékenységének következtében vált szabályszerűbbé a társaság működése, melyet a könyvvizsgáló tanúkénti nyilatkozata is igazol. A felperes nem bizonyította továbbá, hogy az alperes tagsága miként jelent reális és nagymértékű veszélyt a felperesi társaság működésére. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott bírósági határozatok éppen azt hangsúlyozzák, hogy a tag jogszabályi rendelkezés által megengedetten tanúsított magatartása nem minősülhet veszélyeztetésnek, nem ad alapot a kizárásra. Jogilag megalapozatlan az ítélet, ugyanis több ízben helyt adott a felperes Gt. szabályainak értelmét és célját kétségbe vonó érvelésének, olyan látszatot keltve, mintha a Gt. által a tag számára biztosított joggal való élés egyben a társasági működés veszélyeztetését és akadályozását jelentené.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Rámutatott, hogy csak általánosságban hivatkozik a fellebbezés iratellenességre, egyetlen helyen említ konkrét iratellenességet, mely szerint 2009 februárjától kezdve nem valamennyi határozatot támadta meg az alperes. Ezt azonban az ítélet sem állította, az ítélet azt rögzíti, hogy a 2010. május 31-én megtartott taggyűlést követően hozott taggyűlési határozatokat támadta meg az alperes maradéktalanul. Szemben a fellebbezéssel az elsőfokú ítélet nem állította, hogy az alperesnek szó nélkül kell tűnie a társaságból való kizorítást, az osztalékfizetés akadályozását, az iratbetekintés korlátozását, máskülönben kizárható a társaságból. Tény ellenben az, hogy az alperes nem bizonyított semmiféle kizorítást, az osztalékfizetés akadályozását sem (az osztalék felfüggesztésre került, mely határozat meghozatalakor az alperes nem „nemmel” szavazott, hanem tartózkodott), és az iratbetekintésre is sor került.

Jelen perben a kereseten való túlterjeszkedés fogalmilag kizárt, és itt sem említ a fellebbezés olyan konkrétumokat, amely alátámasztaná azt az állítását, hogy az elsőfokú bíróság a kizárási döntést követő eseményeket is figyelembe vett volna.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a beszámolót elfogadó társasági határozat megtámadása körében is.

Új tényként hivatkozik az alperes a fellebbezésében arra, hogy ... nem volt jelen a taggyűléseken, annak ellenére, hogy a jegyzőkönyv őt feltüntette, hogy a Határozatok Könyve nem volt szabályos, hogy a könyvvizsgáló nem volt meghívva, azonban ha ezek valósak is lennének, akkor ezek ellen lehetősége lett volna tagként fellépni akkor, amikor megvalósultak. Ezzel szemben bizonyítást nyert, hogy az alperest a cég ügyei korábban nem érdekelték sem üzleti szempontból, sem tagsági jogai érvényesítése szempontjából és fellépései nem arra irányulnak, hogy a cég működése eredményesebb legyen, hanem, hogy a felperesi ügyvezetőt támadja, és a cég működését ellehetetlenítse. Önellentmondó is a fellebbezés, hiszen maga állítja, hogy mostmár az alperesi közrehatásra szabályosakká váltak a taggyűlések, ugyanakkor a felperes igazolta, hogy még 2012-ben is folyamatosan kérte az azokon hozott határozatok felülvizsgálatát. A továbbiakban a fellebbezés csak megismétli az elsőfokú eljárásban már kifejtett álláspontot, e körben ezért a felperes is csak arra utalt, hogy a határozat felülvizsgálata iránti perekben a Fővárosi Ítéltábla vizsgálta és nem találta megalapozottnak az alperes (azokban a perekben felperes) azon hivatkozását, hogy a külföldi cég által adott meghatalmazás alakilag hibás lenne.

Az elsőfokú bíróság a Gt.-vel összhangban állapította meg, hogy a kizárás alapjául a kizárandó tag által a kizárást kezdeményező határozat meghozataláig tanúsított magatartás szolgálhat, azonban a bírói gyakorlat szerint azt kell vizsgálni, hogy a jövőre hogyan hat a kizárni kért tag múltbeli és jelenlegi viselkedése. E körben vont le olyan következtetéseket az elsőfokú bíróság, hogy az alperessel a jövőben az együttműködés nem lehetséges. A hivatkozott, a kizárási határozatot követően kelt másodfokú határozatok is alátámasztják, hogy az alperes változatlanul folytatja a korábbi magatartását és eredményre nem vezető pereket kezdeményez a felperessel szemben.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helytálló jogi következtetéssel adott helyt a keresetnek.

Az alperes védekezésére és a Gt. 47. § (4) bekezdésének azon rendelkezésére figyelemmel, hogy a perindítást elhatározó társasági határozat bírósági felülvizsgálata iránt külön per nem indítható, annak jogsértő voltára azonban a kizárási perben az alperes hivatkozhat, helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság elsőként azt, hogy a felperes az eljárási szabályok betartásával hozta-e meg taggyűlés tartása nélkül a kereset alapjául szolgáló határozatát.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy az alperes alaki kifogásai megalapozatlanok. Az alperes az e körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, és a fellebbezésében is csak megismételte az elsőfokú eljárásban részletezett jogi álláspontját, melyet az elsőfokú bíróság az ítéletében értékelt, azonban - helytállóan - nem osztott. A

másodfokú bíróság, ezen belül egy kérdésben az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi álláspontra helyezkedett, ugyanakkor ez nem érinti az érdemben helytálló döntést az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság a Gt. 148. § (2) bekezdése, 20. § (6) bekezdése és 47. § (3) bekezdése rendelkezéseiből arra a jogi következtetésre jutott, hogy az alperest megillető 50 szavazat levonásával a leadható 2450 szavazatszámra figyelemmel az írásbeli határozathozatal határozatképességéhez az szükséges, hogy a leadható szavazatok többsége, 1226 szavazattal bíró tag képviselve legyen, azaz írásban nyilatkozva szavazati jogot gyakoroljon. Az érvényes határozathoz pedig az volt szükséges, hogy a taggyűlésen megjelent, a határozatképességhez számba vett szavazati jogot gyakorló tagok kellő, háromnegyedes szótöbbséggel hozzák meg a kizárási per megindításáról szóló döntést az összes leadott, „taggyűlésen megjelent” szavazatszámhoz viszonyítva.

A Gt. 148. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a taggyűlés tartása nélküli döntéshozatal során is irányadók e törvénynek a tagok szavazati jogának számítására, gyakorlására és a határozattervezet elfogadásához megkívánt szavazatarányra vonatkozó rendelkezései.

A 20. § (6) bekezdése szerint a legfőbb szerv határozatait - ha törvény vagy a társasági szerződés eltérően nem rendelkezik - a jelenlévő tagok szavazatainak egyszerű többségével hozza meg.

A 47. § (3) bekezdése kimondja, a perindításról a gazdasági társaság legfőbb szerve háromnegyedes szótöbbséggel határoz. Az érintett tag a perindítás kérdésében nem szavazhat.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint taggyűlésen kívüli határozathozatal esetén nem értelmezhető a megjelentek számbavétele, a határozatképesség ily módon történő számítása. Nem tekinthető „távollévőnek” az a tag, aki a szavazatát nem adta le. Taggyűlés tartása nélkül történő határozathozatal esetén az összes lehetséges szavazathoz viszonyítva kell elérni a törvényben vagy a társasági szerződésben meghatározott - jelen esetben minősített - többséget. Az összes leadható szavazat számításánál természetesen érvényesül az általános szabály, ilyenkor sem szavazhat az a tag, aki a taggyűlésen sem szavazhatna a napirenden lévő ügyben, így az alperes szavazatát a Gt. 47. § (3) bekezdése alapján figyelmen kívül kellett hagyni.

Ennek megfelelően az összes leadható 2450 szavazat háromnegyede, 1838 támogató szavazat szükséges az érvényes határozathozatalhoz, ezért tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a ... LLC 600 szavazata nélkül is érvényes határozat lett volna hozható. ... 90 szavazata nem érkezett meg, amit a bírói gyakorlat szerint nemleges szavazatnak kell tekinteni, de jelen esetben, amikor jelezte az ügyvezető felé, hogy külföldi tartózkodása miatt nem szavaz, legalábbis tartózkodásnak minősül. A lehetséges 2450 szavazatból tehát a ... LLC szavazatának figyelmen kívül hagyásával csak 1760 szavazat lenne, ami nem éri el a háromnegyedes többséget.

Mindennek azonban azért nincs perdöntő jelentősége, mert a külföldön kiállított meghatalmazás megfelelősége tárgyában az elsőfokú bíróság álláspontja helyes, amely szerint a korábban felmutatott, hatályosult meghatalmazás ismételt csatolására nem volt szükség a szavazat érvényességéhez. A meghatalmazás a Gt. 9. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 223. § (2) bekezdése alapján visszavonásig érvényes. Annak alakítása is megfelelő volt, felülhitelesítésre nem volt szükség, ahogyan azt az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen kifejtette. Mivel nem jogi képviseleti tevékenység ellátására, hanem tagsági jogok gyakorlására vonatkozott, alaptalanul hiányolja az alperes az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 26. § (1) bekezdése szerint az ügyvéd saját kezű aláírását.

Az alperes maga sem vitatta, hogy a határozati javaslatot a tagjegyzékben feltüntetett levelezési címre küldte meg az ügyvezető, ezért - különösen a társaság belső ügyeiben - a tag által a meghatalmazottja útján leadott szavazatot nem teszi érvénytelenné, hogy a határozati javaslat nem a székhelyre került megküldésre. Rámutat továbbá a Fővárosi Ítéltábla, hogy a ... LLC 2007. december 18. napjától tagja a felperesnek. Az alperes korábban nem tette vitássá a képviseletében eljáró személyek képviseleti jogosultságát, ugyanakkor a felperes az elsőfokú eljárásban 21/F/1. és 21/F/2. szám alatt csatolta a külföldi tag 2012. április 5. napján kelt nyilatkozatát, melyben jóváhagyta dr. ...nak a felperes 2010-2012. években megtartott „taggyűlésein és írásbeli taggyűlésein tett nyilatkozatait”, és csatolta a ... LLC képviseletében nyilatkozatot tevő képviseleti jogának igazolására kiállított külföldi okiratot hiteles fordításával együtt, mellyel kapcsolatos vitatás az alperes részéről nem volt.

Ennek megfelelően a ... LLC szavazatával együtt a Gt. 47. § (3) bekezdésében előírt háromnegyedes többség megállapítható volt, az egyéb alperesi alaki kifogások tekintetében pedig az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben írtakra tekintettel sem szorul kiegészítésre.

A kereset érdemét tekintve is helytálló az elsőfokú bíróság ítélete. Az alperes a fellebbezés kiegészítésében sem hivatkozott konkrét iratellenességre, illetve amennyiben igen, úgy a fellebbezésében olyan ténymegállapításokat vitatott, amit az elsőfokú eljárás során nem tett vitássá, így például, hogy 2010 évtől kezdve minden határozatot megtámadott. Bár sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az együttműködési készségének bizonyítékait, azonban sem a fellebbezésében, sem a fellebbezés kiegészítésében nem jelölte meg, hogy mely bizonyítékokra gondol. A könyvvizsgáló általánosságban hivatkozott tanúvallomása ezt a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem támasztja alá, ugyanakkor nem értelmezhető az együttműködési kötelezettség teljesítéseként az az alperesi állítás, hogy az alperes tevékenysége következtében vált szabályszerűbbé a társaság működése.

Szemben a fellebbezésben írtakkal az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, részletesen kifejtette, hogy milyen alapon állapította meg, hogy az alperes tagsági jogviszonyának fenntartása veszélyezteti a felperesi gazdasági társaság céljainak elérését.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelésen alapuló döntésének felülmérlegelésére a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott lehetőséget. Az elsőfokú ítéletben is hivatkozott, és az egységes bírói gyakorlatot tükröző közzétett döntések is azt támasztják alá, hogy a bíróságnak az eset összes körülményeit mérlegelve kell kialakítania az álláspontját arra nézve, hogy a tagsági jogviszony fenntartása nagymértékű, reális veszélyt jelent-e a társaság céljának elérése szempontjából. Ha mindezen körülmények értékelésével a bíróság arra a következtetésre jut, hogy a gazdasági társaság tagjai nem képesek egymással a társaság alapításakor kitűzött céljai érdekében együttműködni, ugyanakkor vannak a társaságnak olyan tagjai, akik az eredeti célok érdekében folytatni kívánják a társaság tevékenységét, és bizonyítást nyer, hogy a tag nem képes az érdekeit a társaság érdekeivel összeegyeztetni, a bíróságnak a konfliktust a tag rovására kell feloldania, az erre irányuló keresetnek helyt adó határozatával. E körben rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a Ptk. alapelvi szintű szabályozása a társasági jogi perekben ne lenne alkalmazható. A Ptk. 4. § (1) bekezdésében megfogalmazott jóhiszeműség és tisztesség, valamint a kölcsönös együttműködés követelményével, továbbá az 5. §-ban megfogalmazott joggal való visszaélés tilalmával ellentétes rendelkezést a Gt. sem tartalmaz. A Gt. szabályozza a tagsági jogokat és azok gyakorlásának módját, azonban a Ptk. 5. §-a alapján azok rendeltetésellenes gyakorlása tilalmazott. Rendeltetésellenes a joggyakorlás, ha ugyan formálisan jogszerű, a jogszerűség látszatát keltő, de rendeltetésével ellentétes célzattal és módon gyakorolják. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy jelen esetben az alperes terhére ez megállapítható volt.

A kereseten való túlterjeszkedés, illetve a kizárási határozatot követő események értékelése körében kifejtett fellebbezési állásponttal szemben a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat osztotta, mely szerint a múltbéli eseményekből vonhat le a bíróság következtetést arra, hogy a jövőben mennyiben veszélyeztetné a tagsági jogviszony fenntartása a társaság működését. E körben sem sértett eljárási szabályt elsőfokú bíróság.

Megalapozatlan a perköltség viselés megváltoztatására vonatkozó fellebbezési kérelem is, mivel a felperes keresete megalapozott volt. A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek viselésére a peresztes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója. Ilyen körülményre az alperes a fellebbezésében nem hivatkozott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztes

alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a kifejtett ügyvédi tevékenység munkaigényére figyelemmel mérsékelt összegben határozott meg.

, 2013. december 3.

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
s.k.
bíró

Dr. Felker László
bíró